

РЕШЕНИЕ

№ 13022

гр. София, 02.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в публично заседание на 17.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **12262** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от В. И. П. чрез адвокат М. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 228з-1096/25-4332-005411/31.10.2025г. по чл.171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от Р. М. Б. полицаи в 04 РУ – СДВР, с която на В. И. П. е наложена ПАМ временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца. Излага твърдения за неправилност и незаконосъобразност на оспорената ПАМ, като постановена в нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед за прилагане на ПАМ.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез адвокат М. К. поддържа жалбата. Претендира присъждане на сторените съдебни разноски.

Ответникът – Р. М. Б. полицаи в 04 РУ – СДВР – редовно уведомен, не се представлява, с писмено становище на юрисконсулт Д. И. оспорва жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Видно от представените доказателства на 31.10.2025г. около 20.06 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], В. И. П. управлява лек автомобил „М. С 350 Д 4Матик“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на С. В. П., като водачът отказва да бъде изпробван с техническо средство – Алкотест Дрегер 7510 с фабр.№ ARNA-0131. Издаден е талон за медицинско изследване № 299053 за УМБАЛ Света А.. Съставен е АУАН серия GA с бл. № 4599551/31.10.2025г. за извършено административно нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП –

водач, който не е участвал в ПТП и отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване на употреба на алкохол в кръвта и не изпълни предписание за изследване с доказателствен анализатор и медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо изследване и лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол.

При тази фактическа обстановка на основание чл.171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена обжалваната принудителна административна мярка със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 228з-1096/25-4332-005411/31.10.2025г., издадена от Р. М. Б. полицаи в 04 РУ – СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

По искане на жалбоподателя в качеството на свидетел е разпитан И. И. – свидетел на проверката. Според свидетеля полицейските служители много се забавили – чакали около 2 часа да дойде автомобил, който да тества жалбоподателя за алкохол. След това твърди, че са отишли до Окръжна болница, но им отказали да вземат кръвна проба, тъй като не ги придружавал полицаи, а и минали повече от 4 часа.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатират и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, като в т. 1, б. „б“ от същия закон е визирана хипотезата на временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ в процесната заповед е управление на моторно превозно средство след отказ да бъде проверен с техническо средство или с тест, както и да даде проби химико-токсикологично лабораторно изследване.

В конкретния случай данните по делото налагат несъмнения и еднозначен извод, че на

31.10.2025г. около 20.06 ч. в [населено място], В. И. П. управлява лек автомобил „М. С 350 Д 4Матик“ с рег. [рег.номер на МПС], като е отказвал да бъде изпробван с техническо средство - Алкотест Дрегер 7510 с фабр.№ARNA-0131 и не е изпълнил предписанието за медицинско изследване № 299053 за УМБАЛ Света А. за установяване употреба на алкохол.

При спазване на чл. 170, ал. 1 от АПК и разпределението на доказателствената тежест, административният орган е доказал обстоятелствата, които изискват налагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДП. В конкретния случай жалбоподателят не ангажира доказателства, които да опровергават формалната доказателствена сила, с която съгласно чл.189, ал.2 от ЗАНН се ползва АУАН.

П. деяние на водача е констатирано с акт за установяване на административно нарушение, съставен от съответното материално компетентно длъжностно лице, който съобразно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има отнапред придадена материална доказателствена сила относно обективирания в него фактически констатации. Тези констатации не бяха опровергани от показанията на разпитания свидетел. АУАН е официален удостоверяващ документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК и обвързва съда с материална доказателствена сила, по отношение на така констатирания факти. Същият обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени в него. Съдът намира, че жалбоподателят не представя доказателства, които да опровергават както формалната доказателствена сила, с която съгласно чл.189, ал. 2 от ЗАНН се ползва АУАН, така и изложените в него фактически констатации.

Посочената мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство е изрично предвидена в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, която следва да бъде наложена на водача на МПС. Изпълнени са необходимите предпоставки, за да бъде наложена конкретната принудителна административна мярка. В случая административните органи действат при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не подлежи на преценка при реализиране на предпоставките за това.

Поради изложеното съдът намира, че оспорваната ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 102.26 евро или 200 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 55 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. И. П. чрез адвокат М. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 228з-1096/25-4332-005411/31.10.2025г., издадена от Р. М. Б. полицаи в 04 РУ – СДВР.

ОСЪЖДА В. И. П., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро или 200 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: